

ת"פ 44357/06/12 - מדינת ישראל נגד מישל מוראד זין

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

02 יוני 2014

ת"פ 44357-06-12 מדינת ישראל נ' זין

לפני כב' השופטת ק. רג'יניאנו

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	מישל מוראד זין

הכרעת דין

1. הנאשם עומד לדין בעבירות של שוד מזוין בחבורה והחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית (עבירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 וסעיף 7(א) + (ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] התשל"ג-1973, בהתאמה).

2. נטען בכתב האישום שביום 30.11.2010 בסמוך לאחר השעה 11:00 נכנס הנאשם, ביחד עם אחר, שזהותו אינה ידועה למאשימה, לסניף דואר בפרדסיה כשקסדה לראשו וברשותו של האחר אקדח. נטען כי הנאשם והאחר ניגשו לדלפק והורו לקופאית איילה תעסה, למסור לידיהם את הכסף שבקופה. נטען כי הקופאית מסרה לנאשם סך 17,000 ₪ שהיו בקופה והנאשם והאחר עזבו את המקום כשהכסף ברשות הנאשם. הנאשם נתפס זמן קצר לאחר מכן, כשברשותו 3,900 ₪ מתוך כספי השוד.

בהמשך נטען, כי לאחר הנסיבות המתוארות לעיל החזיק הנאשם ללא היתר, בביתו שברח' שי עגנון 7/12 בחיפה, סמים מסוכנים מסוג קוקאין במשקל 0.3361 גרם ו-MPDV במשקל 0.1013, לצריכה עצמית.

3. בתשובה לכתב האישום, באמצעות באי כוחו, הכחיש הנאשם את עבירת השוד המיוחסת לו וטען שלא השתתף בשוד ולא היה בתאריך הרלוונטי בסניף הדואר בפרדסיה.

הנאשם הודה שבעת מעצרו היו ברשותו סך 3,900 ₪ שנתפסו על ידי המשטרה והכחיש שזה מכספי השוד.

ב"כ הנאשם הודיעה שאין טענה של "במקום אחר הייתי".

הנאשם הכחיש את עבירת הסמים המיוחסת לו.

4. הנאשם עומד לדין בשתי עבירות נפרדות (שפורטו באותו אישום) ואתייחס לכל אחת מהעבירות בנפרד.

עבירת השוד - ראיות המאשימה

1. אירוע השוד הוכח בעדותה של עדת התביעה איילה תעסה, סוכנת הדואר בסניף הדואר בפרדסיה. היא סיפרה שבאותו יום, כהרגלה, פתחה בבוקר את סניף הדואר וקיבלה קהל. בסביבות השעה 11:00 בעת שבסניף היו שני לקוחות נכנסו שני אנשים שחבשו קסדות והיו עם לבוש של אופנועים. הם הגיעו מעבר לדלפק במקום בו היא יושבת. אחד התקרב מולה עם אקדח והשני עמד מאחוריו כשהוא מחזיק שקית. היא החלה לצרוח. השודד עם האקדח אמר לה לשתוק ופתח מיד את המגירה שלימינה, בתוכה הייתה מגירה נוספת, שם היה הכסף. השודד שלף את מגירת הכסף ושפך את תכולתה לתוך השקית שהחזיק השודד השני והם נמלטו מהמקום. היא אישרה שבחקירה במשטרה מסרה שהיא זוכרת בוודאות ששמעה מבטא רוסי.

העדה סיפרה שבמגירה הפנימית היה כסף מזומן, מטבעות ושטרות "מסומנים" שהוחזקו בנפרד במגירה ולא השתמשו בהם במהלך העבודה. השטרות המסומנים הם שטרות כסף שעל פי הוראה של מחלקת הביטחון נרשם המספר הסידורי שלהם במסמך נפרד ובמקרה של שוד, כך על פי ההוראה, יש למסור קודם את השטרות הנ"ל. במקרה הנוכחי, השודד לקח את המגירה ושפך את כל תכולתה לשקית.

העדה זיהתה את המסמך ת/7 (מיום 19.11.09) שהוצג לעיונה ואישרה שהוא צילום של מסמך שנכתב על ידה ובו רשמה את המספר הסידורי של שלושה שטרי כסף. (שניים של 50 ₪ ואחד של 20 ₪). שטרות אלה הם השטרות המסומנים.

היא סיפרה שהמסמך המקורי של ת/7 נשלח בזמנו למחלקת הבקרה בביטחון בתל אביב. היא העידה שלאחר בדיקה במערכת מצאה שנגנבו 17,000 ₪ כולל השטרות המסומנים שראתה באותו בוקר במגירה.

2. מר אבי אשכנזי, לקוח שהיה אותה עת בסניף הדואר, היה עד לשוד. על פי עדותו (ת/82 שהוגש בהסכמה) רק אחד משני השודדים דיבר. הבחור שהוציא את הכסף מהמגירה חזר כמה פעמים על המשפט "לא לפחד" ונדמה לו שהמבטא היה רוסי, אבל הוא לא בטוח. סיפר שהבחור השני שהחזיק את השקית לא דיבר.

3. חנן שפינדלר, קב"ט הביטחון בדואר ישראל בתקופה הרלבנטית סיפר על נוהל השטרות המסומנים הקיים בדואר ישראל, המחייב את כל סניפי הדואר והסוכנויות. העד אישר שהמסמך ת/7 נרשם בהתאם לדרישת דואר ישראל.

4. הוגש בהסכמה סרטון (ת/6) שהופק ממצלמות האבטחה של סניף הדואר. המצלמות תיעדו

חלק מהאירוע. בסרטון נצפים שני השודדים כשהם נכנסים לסניף הדואר ובהמשך יוצאים מהסניף. מצלמות האבטחה לא תיעדו את מה שהתרחש ליד הדלפק ואיסוף הכסף. לא ניתן על פי ת/6 לזהות את פניהם של השודדים. הבגדים שלבשו נראים בבירור.

על פי ת/6 השודד הראשון (שנכנס לסניף הדואר) לבש חולצה ומכנסיים שחורים, לראשו קסדה לבנה עם פסים כתומים ועטה כפפות לידי. השודד השני (שנכנס אחריו)(להלן: "השודד השני") לבש מכנסי ג'ינס כחולים, מעיל שחור עם שרוולים אפורים, סמל דיאדורה על הכתף ובחזית המעיל. חבש קסדה אפורה, כפפות לידי והחזיק בשקית בצבע כחול.

ביציאה מסניף הדואר נראה בבירור סמל חברת דיאדורה על גב המעיל של השודד השני, הוא נראה ביציאה כשהוא מחזיק בשתי ידיו בשקית כחולה. נעל נעליים שחורות עם סמל של חברת נייק בצבע זהב, חלקה האחורי של הסוליה (העקב) דמויית "פקקים" גדולים. "הפקק" החיצוני האחורי בצבע זהב.

5. העיקוב אחרי הנאשם

ביום הרלוונטי, עובר לביצוע השוד, בוצעו פעולות מעקב סמויות נגד אשרף אבו נאסר (להלן: "אשרף") והנאשם בשל החשד שהם מעורבים בפעילות של שודים.

העוקבים (ש/148 וש/83) זומנו לעדות בבית המשפט. עדותם נשמעה מאחורי פרגוד מבלי שהזדהו בשמות. כעולה מעדותם, עובר לעיקוב הוצגו בפניהם תמונותיהם של אשרף ושל הנאשם.

העוקב ש/148 (עת/1) - כתב את דו"ח העיקוב ת/1 שהוגש בהסכמה כתחליף לחקירה ראשית. הדו"ח נרשם לאחר תום המשמרת והסתמך על ראשי פרקים ותיאורים שמסר העוקב בקשר לאחר, וזה רשם את הפרטים שנמסרו לו.

מהלך העיקוב כפי שפורט בת/1:

בשעה 10:25 מזהה העוקב רכב דייהטסו סיריון מ.ר. 37-671-63 (להלן: "הדייהטסו") נוסע ברחוב בן גוריון ברמת גן. אשרף נוהג ברכב הדייהטסו ובמושב לידו נוסע נוסף. העוקב מזהה את הנאשם כמי שיושב ליד אשרף.

בשעה 10:26 רכב הדייהטסו נעצר ברחוב בן גוריון סמוך לרחוב האורים. אשרף והנאשם יוצאים מרכב הדייהטסו ומתבוננים בתאונת דרכים. הנאשם לובש מעיל שחור עם שרוולים אפורים ומכנסי ג'ינס.

שעה 10:28 קטנוע טימקס שחור מ.ר. 35-327-68 (להלן: "הקטנוע") נוסע ברחוב בן גוריון ועוצר בסמוך לדייהטסו. נהג הקטנוע לובש מכנסיים וחולצה בצבע שחור, לראשו קסדה לבנה עם פסים כתומים.

שעה 10:29 אשרף נוהג במכונית הדייהטסו והנאשם יושב לידו. גבר לא מזוהה יושב מאחור. הדייהטסו נוסעת בעקבות האופנוע. הם פנו מבן גוריון לרח' ז'בוטינסקי לכיוון רחוב הגלעד. העוקב אישר בעדותו שהוא לא ראה

את הדייהטסו נכנסת לתחנת הדלק.

שעה 10:40 הדייהטסו והקטנוע נוסעים ברחוב אבא הילל לכיוון רחוב ביאליק. משם לכביש 20 ועצרו בכביש 5 בתחנת הסעה לחיילים (או הטרמפיאדה לפי העניין). אישר בעדותו שהוא לא ראה את שהתרחש בתחנת ההסעה.

שעה 10:50 הדייהטסו והקטנוע נוסעים בכביש 5, פנו לכביש מס' 4, בהמשך לכביש 5613, רח' בן גוריון בפרדסיה לכיוון המייסדים. נהג הקטנוע לובש חולצה ומכנסיים בצבע שחור וקסדה לבנה עם פסים כתומים. הרוכב מאחור לובש חולצה שחורה עם שרוולים אפורים, הדפס של חברת דיאדורה על הגב, מכנסי ג'ינס וקסדה בצבע כסף. לא זיהה את פניו של הנוסע.

בשעה 11:15-11:17 רכב הדייהטסו נראה נוסע ברחוב המייסדים בפרדסיה מכיוון שלום שבזי לכיוון בן גוריון. נהג הדייהטסו לא מזוהה.

בשעה 11:18 נצפה הקטנוע כשהוא נוסע ברחבת סניף הדואר שברח' המייסדים בפרדסיה, פנה לבן גוריון.

נהג הקטנוע לובש חולצה ומכנסיים שחורים וקסדה לבנה עם פסים כתומים. מאחוריו גבר הלובש סווצ'ר שחור עם שרוולים אפורים, בגב הדפס לבן עם סמל של חברת דיאדורה, חובש קסדה בצבע כסף.

ש/83 (עת/2) תיפקד ביום הרלוונטי כראש צוות העוקבים.

דו"ח העיקוב שכתב (ת/2) מפרט מהלך הנסיעה של הדייהטסו והקטנוע והתיאור זהה בעיקרו לדו"ח ת/1. העד אישר שבמהלך העיקוב זיהה רק את אשרף. לא זיהה את הנאשם. בת/2 ניתן תיאור של הבגדים שלבשו אשרף והנוסע שלידו. התיאור זהה לתיאור של ש/148.

הוגש בהסכמה ת/72, דיסק של תמונות שהופקו ממצלמת האבטחה בתחנת הדלק ברמת גן. רכב הדייהטסו נראה כשהוא נכנס לתחנת הדלק ואשרף יצא ממנו לצורך תידלוק. הנאשם יוצא מרכב הדייהטסו לובש חולצה בצבע טורקיז ומכנסי ג'ינס ומסתובב מסביב לרכב. למקום הגיע קטנוע שחור ונעמד מאחורי הדייהטסו. רוכב הקטנוע לובש בבגדים שחורים ולראשו קסדה לבנה עם פסים כתומים. לא ניתן לזהות את פניו.

6. מעצרו של הנאשם

דו"ח הפעולה ת/28 נכתב על ידי רס"מ שמעון דהן (להלן: "רס"ב דהן"). הדו"ח מפרט את נסיבות מעצרו של הנאשם.

במהלך פעילות, התקבל דיווח לגבי אירוע שוד בסניף הדואר בפרדסיה. דווח כי מהמקום נמלט רכב דיהטסו סיריון צבע כסף וקטנוע טימקס בצבע שחור. דווח שרכב הדייהטסו נעצר בצומת בארותיים (ת/44) והקטנוע נמלט מהמקום ולא אותר.

במהלך הסריקות דווח לרס"מ דהן כי הם מבחינים ברכב BMW, השייך למשפחת אבו מוך ובו שני נוסעים, כשהם נוסעים בכביש 6 לכיוון צפון. הרכב נכנס לתדלק בתחנת פז באיזור התעשייה ביוקנעם, אחד מיושבי הרכב שזוהה כמישל ז'אן (הנאשם) ירד וחצה את הכביש לכיוון תחנת האוטובוס. בהתאם להנחייה שקיבל העד הנאשם נעצר.

הנאשם נתפס ונאזק והובא לימ"ר חוף שם הוצאה נגדו פקודת מעצר (ת/32).

רכב הדייהטסו שנעצר, הוא רכבו של הנאשם שנצפה בבוקר במהלך פעילות העוקבים.

7. החיפוש על הנאשם, תפיסת כסף ובגדים

בחיפוש שעשה רס"ב דהן (להלן: "דהן") על הנאשם נתפסו בכיס הקדמי של המכנסיים סך 3,900 ₪ (32 שטרות של 100 ₪ ו- 14 שטרות של 50 ₪). הכסף הוכנס לשקית מאובטחת שסומנה 0296374 - J (להלן: "שקית מאובטחת 374"). בכיס האחורי של מכנסיו נתפסו 75 ₪ שהוכנסו לשקית מאובטחת 0296378 - J (להלן: "שקית מאובטחת 378"). נתפסו בנוסף 6 דולר שהוכנסו לשקית נפרדת 0296375 - J. (נתפסו פריטים נוספים שאינם רלבנטיים לעניינו.) (דו"ח פעולה ת/28).

נתפסו בגדי הנאשם. חולצה בצבע טורקיז ומכנסי ג'ינס והנעליים שנעל, נעלי ספורט בצבע שחור של חברת נייק, סמל החברה בצבע זהב משני צידי הנעל. סולייית הנעל בחלקה האחורי (העקב) דמויית פקקים גדולים. הפקק החיצוני האחורי בצבע זהב.

8. בדיקת השוואה ועדותה של רס"ב מוניק פלד (להלן: "רס"ב מוניק")

בדיקת ההשוואה שנעשתה בין שטרות הכסף שנתפסו על הנאשם (שקית מאובטחת 374) לבין המספרים הסידוריים בת/7 שנתקבל מדואר ישראל, נמצאה התאמה בין שניים מהמספרים בת/7 לבין המספרים הסידוריים של שני שטרות של 50 ₪ מתוך השקית המאובטחת 374 (ת/69).

הבדיקה בוצעה על ידי רס"ב מוניק, שהדגישה בעדותה בבית המשפט שעשתה בעצמה את פעולת ההשוואה **"אני השווייתי, כתבתי במפורש, עשיתי השוואה"** (עמ' 83 ש' 22).

שני השטרות שמספריהם הסידוריים שנמצאו מתאימים צולמו ביחד עם המסמך המשווה. הצילום נעשה על ידי טכנאי צילום שהוזמן על ידי העדה (עדותה של רס"ב מוניק, עמ' 81 לפרוטוקול).

השטרות המסומנים הוצאו מתוך השקית המאובטחת 374 והוגשו לבית המשפט כמוצג (ת/36).

9. גירסת הנאשם בחקירה

הנאשם הוחשד בביצוע שוד מזוין ביחד עם אחרים. הנאשם הכחיש קשר לחשדות שהוטחו כלפיו וטען שמעולם לא היה בפרדסיה.

סיפר שהגיע ליוקנעם בתחבורה ציבורית כדי להציע עבודה למסירת מסמכים משפטיים ובדרך חזרה, בתחנת האוטובוס, קפצו עליו שוטרים. פירט איך הגיע ליוקנעם - מונית שירות להדר. מהדר לצ'ק פוסט באוטובוס. סיפר שהייתה לו כרטיסיה עם ניקוב אחד והוא זרק אותה. מהצ'ק פוסט ליוקנעם במונית עברה שילם 150 ₪ (ת/14 עמ' 40-41).

בהתייחסו לכסף שהחזיק בעת מעצרו, טען שהכסף הוא מעבודתו. מסר שאין לו חשבון בנק ויומיים לפני מעצרו משך את הכסף מבנק הפועלים (סניף הדר ברח' הנביאים) (ת/12 עמ' 4 ש' 11-21, ת/11 עמ' 12 ש' 6-34). סיפר שמשך ששת אלפים וחמש מאות שקל, תמורת שיק שקיבל עבור עבודה שביצע. אלפיים ש"ח הפקיד לחשבון של אחיו (ת/11 עמ' 6 ש' 14-2) וחמש מאות ₪ ביזבז על כל מיני קניות (ת/11 עמ' 16 ש' 7-32). החוקר שואל את הנאשם אם קיבל כסף ממישהו והנאשם משיב "**לא קיבלתי כסף**" (ת/11 עמ' 16 ש' 35 - 36).

הנאשם לא הציג מסמכים התומכים בטענתו שמשך כסף מהבנק.

כשנשאל לגבי אשרף, טען שאינו מכיר אותו. רק לאחר שהוצגה בפניו תמונתו של אשרף, אישר שהוא מכיר אותו מחיפה אבל אין לו קשר עמו (מכיר אותו סתם בפרצוף). בהמשך, אישר שמסר לאשרף את רכב הדייטסו ששכר על שמו (של הנאשם).

הנאשם אישר שיצא בבוקר מהבית עם הבגדים שלבש בעת מעצרו (ת/14 עמ' 49).

החוקר הציג בפניו תמונות שהופקו ב-30.11.10 בשעה 10:30 ממצלמות בתחנת הדלק פז ברמת גן (ת/72) שם נראה הנאשם עם אחרים בתחנת הדלק. הנאשם התבקש להסביר כיצד צולם ברמת גן כאשר לטענתו ביום המעצר היה רק ביוקנעם. הנאשם לא השיב (ת/16 ש' 45-49, ת/17 עמ' 18 ש' 32-39).

הנאשם התבקש להסביר איך הגיעו אליו שני שטרות כסף מסומנים שנגנבו מסניף הדואר. הנאשם לא נתן הסבר ואמר "**נוכח בבית המשפט**" (ת/16 ש' 22-8).

בחקירה נוספת ת/17 חזר על הטענה שיוכיח את עניין הכסף בבית המשפט "**אין לי בעיה**". החוקר אמר לו שהטענה נבדקה ונמצאה לא נכונה והנאשם השיב "**זה כבר שלב יותר מאוחר**", "**להוכיח את הכסף**". החוקר מקשה שחלק מהשטרות שנתפסו עליו נגנבו מסניף הדואר בפרדסיה והוא השיב "**זה הכל בספק של אם ואם ואם**" (ת/17 עמ' 7 ש' 39-18 ועמ' 19 ש' 10-32). בהמשך אמר שיגיש בקשה ויוציא מסמכים.

במקום אחר השיב שעורך הדין יסביר בבית המשפט את עניין שטרות הכסף. הנאשם נשאל לגבי הקטנוע והוא השיב שלא יענה לגבי הקטנוע עד שלא יראה אותו מולו. הוא נשאל לגבי ההיכרות שלו עם משפחת אבו מוך והוא לא השיב.

הנאשם התבקש להסביר כיצד מכונת הדייטסו שלו נצפתה באותו יום במקומות שונים בארץ בשעה שהוא טוען

שהיה ביוקנעם והוא השיב שעורך הדין שלו יסביר כל דבר שקשור לאותו יום. הוא לא השיב לשאלה מה עשתה הדייטסו אצל אשרף.

10. גירסתו של הנאשם בבית המשפט

עדותו נשמעה ביום 06.2.14.

הנאשם סיפר שהייתה לו חברה שעסקה במסירות של מסמכי בית משפט. ביום הרלבנטי, על פי תוכנית שנקבעה מראש, נסע בבוקר במכונית הדייטסו לביתו של אשרף ומשם נסעו לשוק הסיטונאי בצריפין כדי לאסוף את עלאא אבו מוך ולהחזירו הביתה. סיפר שיום קודם עלאא ביקש שיאספו אותו כי נתקע בעבודה ללא רכב.

הנאשם סיפר שאשרף נהג ברכב, כשהגיעו לצריפין פגשו את עלאא וראזי אבו מוך, בן דודו של עלאא. הם אספו את שניהם כדי להחזיר אותם לבקת אל גרביה. בדרך עלאא ביקש מאשרף שיעצור ברמת גן והוא הדריך אותו כיצד לנסוע. באחת השכונות פגשו ביצחק אלפי שלא היה מוכר לו מלפני כן. עלאא ירד מהרכב, נכנס לבניין עם אלפי ויצא מהבניין עם אופנוע טימקס שחור ואמר לנסוע אחריו. הם נסעו אחריו. בדרך עצרו ליד תאונת דרכים ברמת גן, והמשיכו בנסיעה כשאשרף נג דייטסו. עצרו לתדלק ברמת גן. ובהמשך, במהלך הנסיעה, הוא לא יודע איפה, הם ראו יונדאי גטס עומדת בצד, לידה עמדו יצחק אלפי ועוד בחורה. אשרף נעמד צמוד ליונדאי ודיבר איתם. עלאא דיבר עם האנשים שהיו ביונדאי והיא המשיכה בנסיעה.

אשרף התקרב לעלאא ועלאא "זרק" מילה לאשרף והם המשיכו בנסיעה (לא שמע מה אמר). תוך כדי נסיעה, אשרף ביקש ממנו שיעשה לו טובה וילוהו לו את הדייטסו והוא (הנאשם) ימשיך לחיפה במונית והוא ישלם לו עבור המונית.

הנאשם סיפר שביקש להתלוות לאשרף, אבל אשרף אמר לו שזה לא מתאים והוא הסכים לנסוע במונית. אשרף עצר לו בטרמפיאדה ואמר לו לחצות את הכביש לסינמה סיטי ולקחת משם מונית והוא יפגוש אותו ב12:30 במרכז המסחרי ביוקנעם. סיפר שבטרמפיאדה ראה את עלאא משוחח עם מישהו. הוא (הנאשם) הושיט לו את היד לשלום ועבר לצד השני דרך הגשר, לכיוון הסינמה סיטי. כשהגיע לצד השני הם כבר לא היו שם.

בתחנת הדלק ליד הסינמה סיטי, לקח מונית ליוקנעם ושילם 500 ₪. סיפר שהגיע ליוקנעם בשעה 12:30 אבל אשרף לא הגיע. אחרי כמה דקות הגיע עלאא כשהוא נוהג ברכב שלו ואמר לו לעלות. הוא שאל אותו לגבי אשרף ועלאא סיפר לו שאשרף נעצר וגם רכב הדייטסו נתפס. שאל מה קרה ועלאא אמר לו שהוא לא יודע בדיוק אבל הוא יחזיר לו את הכסף ששילם למונית ועוד סכום כסף למונית לחיפה. עלאא נתן לו 700 ₪ והם נסעו לאכול בבורג ראנץ' ואחר כך עלאא "הקפיץ" אותו לתחנת האוטובוס.

פתאום הגיעו שתי מכוניות, ירדו 8 אנשים, תקפו והפילו אותו, צעקו משטרה, אזקו אותו, כיסו לו את הפנים והכניסו אותו לרכב. הם נסעו לכיוון חיפה וכל הדרך תקפו והרביצו לו והוא לא ראה מי תקף אותו. הוא דימם ורק כשהגיעו לתחנת המשטרה בחיפה הכניסו אותו לשירותים, ניקו לו את הדם מהפנים והכניסו אותו לחקירה.

סיפר כי במהלך החקירה הציעו לו להיות עד מדינה אבל הוא לא ידע מה זה עד מדינה והחליט "לזרום" איתם, לשחק איתם את המשחק ואמר להם שיספר להם על 3 שודים וניסיון הרצח של אחיו, אבל לא סיפר דבר. הנאשם סיפר שבשלב זה, נהפכו החוקרים לאנשים טובים (הזמינו לו שווארמה, נתנו לו לפגוש את גיסו, נתנו לו תרופה לאלרגיה). סיפר שבמהלך החקירה פגש את גיסו ואמר לו שהוא לא קשור לשוד וביקש שירגיע את המשפחה. הוא אישר שלא הגיש תלונה במח"ש.

הנאשם הכחיש שלבש באותו יום מעיל דיאדורה שחור עם שרוולים אפורים. העיד שאין לו בבית אף פריט של דיאדורה ובאותו יום לבש מעיל אדידס, אבל היה חם, והוא זרק אותו באוטו והסתובב כל היום בחולצה בצבע טורקיז.

הנאשם נשאל מדוע לא איזכר בעדותו הראשית שעשו עליו חיפוש ותפסו כסף, הוא השיב "ברח לי מהראש". סיפר שיום או יומיים לפני כן משך כסף מהבנק ועלאא נתן לו 700 ₪ וזה הכסף שנתפס עליו. לשאלה למה רק אחרי למעלה משלוש שנים סיפר שקיבל כסף מעלאא השיב "כי מההתחלה שיקרתי" (עמ' 96 שורה 5) במהשך בחקירה נגדיתבתשובה לאותה שאלה השיב "לא זכרתי" לשאלה כמה כסף הוציא מהבנק השיב שאינו זוכר. הוא נשאל "כמה בערך?" והוא השיב משהו בסביבות 3000 ₪ ל-4000 ₪. לדבריו, טענתו נתמכת במסמכים שהמשטרה הוציאה מרוני ארגוב ולכן לא הביא מסמכים (עמ' 96 ש' 25 - 28).

לגבי השטרות המסומנים השיב "מי אמר שהם הגיעו אלי, המשטרה אמרה שזה שטרות מסומנים" (עמ' 91 ש' 15). סיפר שמעצרו גרם לו להלם ופחד שאם יספר את הסיפור האמיתי זה יקשור אותו לשוד. בחקירה נגדית השיב שבחר לספר שהיה ביוקנעם כי שם נעצר והמשיך עד הסוף באותו שקר. הוא העיד שלא חשב שהסיפור של השטרות המסומנים הוא סיפור אמיתי וחשב שזה משחק של המשטרה ולא האמין שיגישו נגדו כתב אישום. רק אחרי שהוגש כתב האישום הוא הבין שזה אמיתי.

לשאלה, למה לא מסר את הגרסה במשטרה, השיב שכאשר נעצר היה בהלם. פחד לספר את הסיפור האמיתי שהיה בתל אביב כדי שלא יקשרו אותו לשוד. לדבריו, מאחר שבחקירה הראשונה שיקר וסיפר שהיה ביוקנעם, המשיך עם זה עד הסוף.

ב"כ המאשימה הציגה בפני הנאשם סרטון השוד (ת/6) וביקשה התייחסותו לזהות המוחלטת בין הנעליים שנעל בעת מעצרו (ת/25) לבין הנעליים שנעל השודד השני כפי שנראה בת/6. הנאשם השיב "אלה הנעליים שנתפסו עלי ואני מצביע על הנעלים ומה שיש בדיסק בתמונה בשוד לא קשור אלי" (עמ' 92 ש' 9-10).

לשאלה למה לא מסר את הגרסה בתשובה לכתב האישום השיב "למי אני אשיב את זה? הגישו לי כתב אישום אחרי שנתיים, למי אספר? בתשובה לכתב האישום נאמר שלא ביצעתי את השוד" (עמ' 94 ש' 28-29). לדבריו, סיפר את הגרסה האמיתית לעורכי הדין, לא לעורך הדין שייצג אותו במעצר. לאחרים לא סיפר. הוא העיד שעורך הדין שייצג אותו במעצר (שפגש רק באולם המעצרים), אמר לו להיזהר ושהם חבורת שקרנים וכל מילה שיגיד תסבך אותו.

ב"כ המאשימה הסבירה שאם היה מוסר את גרסתו ומספר שהיה בתחנת הדלק בסינמה סיטי ניתן היה לבדוק את הטענה. הוא השיב שפחד לספר שהיה במקום מסוים כדי שהתמונות לא יקשרו אותו.

ש: אתה מבין שהתמונות יצילו אותך? לא יקשרו אותך?
ת: קיבלתי הנחייה אחת מעורך הדין שלי להיזהר כי הם חבורת שקרנים וכל מילה שאספר תסבך אותי..."

הנאשם דחה את הטענה שהציע להיות עד מדינה. הנאשם העיד שהחוקרים הציעו לו לדבר על השותפים, לא לחשוב על אחרים אלא על עצמו ואז הם יעזרו לו. אמרו לו שאולי ישתחרר ויקבל עבודות שירות במקום 40 שנה.

לדבריו, הודה שרכב הדייטסו היה בשימוש רק לאחר שהוצגו בפניו תמונות הרכב. הוא אישר שקיבל את הרכב מרוני ארגוב ששכר אותו מהחברה והוא שילם לו עבור הימים שהרכב היה בשימוש. הנאשם העיד שעזב את עלאא בתל אביב שהיה עם אופנוע, ופגש בו ביוקנעם כשהוא נוהג ברכב ה-BMW שלו. הוא לא יודע מה קרה בין לבין. הוא שמע ממנו שאשרף נעצר והרכב נתפס והוא לא שאל שאלות ולא שאל איפה האופנוע. הוא לא חשב שעלאא צריך להסיע אותו הביתה ולא שאל למה הוא צריך לנסוע במונית.

11. הוגשה בהסכמה הודעתו בחקירה של רון ארגוב מיום 2.12.10 (ת/81). ארגוב היה בתקופה הרלבנטית מנהל בחברת שירות משפטי העוסקת במסירות משפטיות ושירות לעורכי דין. הוא אישר כי הנאשם עבד עם החברה כ- 3 שנים, במעמד של קבלן חיצוני. הוא מסר כי בחודש האחרון החברה שילמה לנאשם עבור עבודתו סך ₪3,500, בשיק על שמו נושא תאריך 28.11.10. הוא העיד שהנאשם פדה את השיק והסביר שהוא יכול היה למשוך את הכסף ישירות מהסניף בלי להפקיד את השיק בחשבון.

12. סיכומי ב"כ המאשימה

בסיכומים ביקשה ב"כ המאשימה לקבוע ששטרות הכסף ת/36, שנתפסו על הנאשם עם מעצרו, כשעתיים וחצי לאחר שנגנבו מסניף הדואר במהלך אירוע השוד בסניף הדואר, הם השטרות המסומנים (ת/7) שנשדדו מסניף הדואר ומכוח ממצא עובדתי זה להחיל על הנאשם את כלל "החזקה התכופה" ולקבוע את אחריותו של הנאשם לשוד ולהרשיעו בעבירה המיוחסת לו.

ב"כ המאשימה ביקשה לדחות את גירסת הנאשם בבית המשפט בהיותה גירסה כבושה, בלתי אמינה מבלי שניתן הסבר מניח את הדעת לכבישת הגירסה.

ב"כ המאשימה ציינה ששטרות הכסף ת/36 הם הראייה העיקרית והמרכזית להרשעה על פי כלל "החזקה התכופה". עם זאת, הוצגו בפני בית המשפט ראיות נסיבתיות נוספות התומכות באופן משמעותי בראיה הנ"ל, וניתן לקבוע על פיהן שהנאשם היה השודד השני מבין השניים.

- א. הבגדים שלבש השודד השני במהלך השוד (ת/6) זהים לבגדים שלבש הנאשם, כפי שהוא נצפה באותו יום במהלך העיקוב.
- ב. הנעליים שנעל הנאשם עם מעצרו (ת/25), זהות לנעליים שנעל השודד השני כפי שנצפה בת/6. נטען כי מדובר בנעליים עם מאפיינים ייחודיים.
- ג. הנאשם הציע להיות עד מדינה ויש לראות בכך ראשית הודאה.
- ד. שתיקת הנאשם בחקירה בשאלות מהותיות.
- ה. בתשובה לכתב האישום לא נטענה טענת אליבי וגם בהזדמנות זו הנאשם לא מסר גרסתו לאירוע.
- ו. הנאשם לא תמך גרסתו במסמכים, לגבי משיכת הכסף מהבנק.
- בנוסף, ביקשה לדחות טענת הנאשם שבעת מעצרו הותקף בצורה קשה על ידי השוטרים.

13. סיכומי ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם ביקשה לזכות את הנאשם מעבירת השוד ולו מחמת הספק. להלן תמצית הנימוקים שפורטו:

- א. התביעה לא הוכיחה מהו סכום הכסף שנגנב מבנק הדואר.
- ב. המסמך ת/7 הוא צילום ובתור שכזה אינו קביל. המאשימה לא הוכיחה שהמסמך המקורי אבד.
- ג. לא הוכח מי תפס את שטרות הכסף ת/36 ולא ניתן לקבוע בוודאות ששטרות הכסף ת/36 נתפסו בחזקת הנאשם.
- ד. עדותה של רס"ב מוניק לא הייתה משכנעת ואין לקבוע ממצאים על פיה.
- ה. הנאשם מסר בבית המשפט הסבר סביר להחזקתם של שני שטרות הכסף (ת/36) ומשכך אין להחיל את כלל "החזקה התכופה".
- ו. סתירות בין עדותה של איילה תעסה לעדותו של חנן שפינדלר.
- ז. המסמך ת/70 לא הוגש על ידי מי שצילם אותו ומשכך אינו קביל.
- ח. עדותו של העוקב ש/148 לפיה זיהה את הנאשם במהלך העיקוב אינה אמינה מאחר והוא לא ראה את כניסת הדייהטסו לתחנת הדלק.
- ט. הנאשם לא זוהה על ידי העוקב ש/83 שתיפקד כראש צוות.

- י. פרטי הלבוש שלבש השודד השני במהלך השוד והבגדים שזוהו במהלך העיקוב, אינם פרטי לבוש ייחודיים ולא ניתן לקבוע ממצא עובדתי מרשיע על פיהם.
- יא. הנעליים שנעל הנאשם בעת מעצרו (ת/25) אינן נעליים ייחודיות. לפיכך, לא ניתן לקבוע ממצא עובדתי מרשיע, על סמך הדימוין שלהן לנעליים שנעל השודד השני (ת/6).
- יב. הנאשם הכחיש שלבש באותו יום מעיל עם סמל של חברת דיאדורה. יש לקבל טענתו שאין לו כזה והוא לבש באותו יום מעיל אדידס שהשאיר במכונית.
- יג. לא הוכח שהנאשם הציע להיות עד מדינה. הנאשם לא הכיר מונח זה. אם הייתה הצעה כזו זה בא מצידם של החוקרים.
- יד. טענת האליבי לא נטענה בתשובה לכתב האישום כי הנאשם לא יכול להוכיח אותה 4 שנים אחרי האירוע.
- טו. עדותו של הנאשם בבית המשפט הייתה "סדורה וקוהרנטית" ויש לתת אמון בהסבר שנתן, לפיו הימנעותו למסור גרסתו בחקירה הייתה כדי לא לקשור עצמו לאירוע.

14. בתום שמיעת הראיות לא הייתה מחלוקת בעובדות הבאות:

- א. בתאריך הרלבנטי בשעה 11:00 לערך, בוצע שוד בסניף הדואר בפרדסיה.
- ב. השוד בוצע על ידי שניים. פניהם של השודדים לא זוהו על ידי אף לא אחד מהאנשים שנכחו בסניף הדואר ולא ניתן לזהות את פניהם של השודדים על פי הסרטון ת/6.
- ג. הנאשם נעל בעת מעצרו את הנעליים ת/25.
- ד. רכב הדייהטסו היה בשימוש של הנאשם וביום השוד נהג בו אשרף.
- ה. מכונית הדייהטסו נתפסה בשעה 11:20 לערך בצומת בארותיים (ת/44). במהלך פעילות זו נעצר גם אשרף.
- ו. בחיפוש שנעשה על הנאשם, עם מעצרו, נתפס כסף כמפורט בדו"ח הפעולה ת/28.

15. **דין וקביעת ממצאים**

אין חולק שאין כל ראיה הקושרת את הנאשם בצורה ישירה לביצוע השוד. ראיות המאשימה הן ראיות נסיבתיות. לב ליבן של הראיות, הימצאותם של שני שטרות מסומנים בחזקתו של הנאשם, כשעתיים וחצי לאחר ביצוע השוד. מדובר בראיה נסיבתית שאינה קושרת את הנאשם ישירות לביצוע השוד. היא מהווה קשר הסתברותי בין הנאשם והשוד. מדובר בשני שטרות על סך 50 ₪ כל אחד שעל פי הטענה היו באותו בוקר, עובר לשוד, במגירה

שתכולתה נגנבה במהלך השוד.

אין בידי לקבל טענת ההגנה שלא הוכח סכום הכסף שנשדד מסניף הדואר. הסכום הוכח בעדותה האמינה של העדה איילה תעסה (עמ' 33 שורות 19 - 27). העדה לא נתבקשה להציג אישור רשמי של דואר ישראל ולא היה צורך בנסיבות המקרה להציג אישור כזה.

הוכח מעבר לכל ספק סביר ששניים מהשטרות המסומנים (ת/36) שנתפסו על הנאשם עם מעצרו, נגנבו במהלך השוד מסניף הדואר. מסקנה זו מבוססת על עדויותיהם של איילה תעסה, חנן שפינדלר, רס"מ דהן ורס"ב מוניק. עדויותיהם פורטו בפרק הראיות ולא הובא בפני אף לא נימוק אחד שיש בו כדי להטיל ספק בעדויות הנ"ל.

16. ת/7 הוא העתק צילומי. המסמך המקורי לא אותר. העדה איילה תעסה זיהתה את ת/7 והעידה באופן שאינו מותיר מקום לספק שהמקור של ת/7 נכתב על ידה (עמ' 31 ש' 15-18) ונשלח לבקרה בביטחון בתל אביב ות/7 הוא צילום של המסמך המקורי.

ב"כ הנאשם התנגדה להגשת ת/7 בהיותו העתק צילומי וטענה כי מאחר ותכלית הגשתו היא לצורך הוכחת תוכנו חל כלל הראיה הטובה ביותר לפיו אין להוכיח תוכנו של מסמך אלא על ידי הצגת המקור והחריג להגשת העתק הוא רק כאשר לא ניתן להביא את המקור או אם הוכח שהמקור אבד או הושמד. הנטל להוכיח כי אין אפשרות להביא את המקור, על מי שמבקש להגישו. נטען כי בענייננו ב"כ המאשימה לא נתנה הסבר מדוע לא הוצג המסמך המקורי ומטעם זה אין לקבל את/7 כראיה.

ב"כ המאשימה הודיע בסיכומים שנעשתה בדיקה בדואר ישראל והמקור לא נמצא. היא הוסיפה שהוצג מסמך בנדון לעיונה של ההגנה. המסמך לא הוצג לבית המשפט.

הטעם בקיומו של הכלל בדבר הוכחת תוכנו של מסמך על ידי הצגת המקור נעוץ בסיכון הכרוך בקבלת ראיה משנית, כאשר מדובר בתוכנו של מסמך. המלומד י. קדמי בספרו "על הראיות" (חלק שני) מפנה למגמה העולה מן הפסיקה (ע"פ 869/81, ל"ח (4) 224, שניר) לפיה

"כלל הראיה הטובה ביותר הוא עקרון של סדר והעדפה ולא כלל של פסילת ראיות...ביטוי נוסף לתהליך המתמיד בדיני הראיות, לפיו עוברים ממבחני הקבילות הפורמליים אל עבר מבחני המהימנות..."

לפיכך, מקום שאין לחשוש לטעות, יטה בית המשפט שלא להחיל את הכלל ולראות "בראיה המשנית" "ראיה מקורית".

בפסיקה מאוחרת יותר (ע"א 6205/98, **אונגר נ' עופר**, נה(5) 71) בפרק הדן בכלל הראיה הטובה ביותר נקבע

"מגמה זו של הקלה בדרישה להצגת מקורו של מסמך מתחייבת במציאות של ימינו. בעידן הטכנולוגי המואץ שאנו נסחפים עמו, דבקות עיקשת בכלל התובע הצגת מקור דווקא...יש בו כדי להניח מכשולים בלתי ראויים על דרכו של בעל דין..."

בהמשך -

"במערכות המחשב והמדפסת המוכרות לנו מעבודתנו, נתקשה לדבר על "מקור" ועל "העתק", שהרי הד.נ.א של כל מסמכי ה"מקור" (או ה"העתק") אותו ד.נ.א הוא. ראוי לנו איפוא כי נסב דברינו משיח על כלל של "מקור" ושל "העתק" ככלל של קבילות, לשיח על מהימנות עדים ועל תוצר מהימן של תהליך המבוסס על מערכת אמינה להפקת מסמכים".

בענייננו, לא נותר בליבי ספק שהמסמך המקורי של ת/7 נכתב על ידי העדה איילה תעסה והעתק הצילומי ת/7 זהה למקור. מאחר ולא נתעוררה כל שאלה לגבי אוטנטיות המקור שממנו נעשה העתק ת/7 ושוכנעתי כי אין כל חשש בדבר אמינות ה"העתק" והיכולת לסמוך עליו וכי קבלת ההעתק הצילומי לא תפגע בהגנת הנאשם, טענת ב"כ הנאשם כנגד קבילותו של ת/7 נותרה טענה טכנית. קבלתה של הטענה בעידן הטכנולוגי של היום תגרום לעיוות דין בצד המבקש להסתמך על אותו מסמך.

לאור האמור לעיל אני דוחה את הטענה כנגד קבילותו של ת/7 ולאור עדותה של איילה תעסה יש לתת לו את מלוא המשקל להוכחת תוכנו. אוסיף למעלה מן הצורך, כי חרף הטענה כנגד קבילותו של ת/7 הגישה ב"כ הנאשם את נ/2 שאף הוא העתק צילומי.

כעולה מעדותה של איילה תעסה, בבוקר השוד ראתה את השטרות המסומנים במגירה.

הכסף שהיה על הנאשם נתפס על ידי רס"מ דהן והוכנס לשלוש שקיות מאובטחות. לִ3,900 שהוכנסו לשקית מאובטחת 374 הועברו לרס"ב מוניק לצורך השוואה. העדה עשתה את השוואה עם ת/7. תוצאות הבדיקה פורטו בת/69 והעדה חזרה על כך בבית המשפט. ממצאי הבדיקה הינם חד משמעיים ואין לפקפק באמינותה של העדה. די בכך כדי לקבוע ששניים משטרות הכסף שנגנבו במהלך השוד נמצאו בחזקת הנאשם כשעתיים וחצי לאחר השוד.

צילום שטרי הכסף על המסמך ת/7 (ת/70) אין לו כל ערך ראייתי וזהותו של הצלם איננה רלבנטית. ת/70 מתעד למעשה את תוצאות הבדיקה של העדה.

בנסיבות אלה, יש בהימצאותם של השטרות המסומנים בידי הנאשם כדי להחיל כנגדו את כלל "החזקה התכופה" לפיו, הגם שלא נמצאו ראיות ישירות הקושרות בינו לבין ביצוע השוד, די בקיומה של ראייה נסיבתית זו, המצביעה בבירור על קשר של הנאשם לאירוע השוד, כדי להקים חזקה בדבר קשר זה.

חזקה זו מבוססת על הנחה וקמה לנאשם האפשרות להפריך את החזקה ולהראות כיצד נוצר מצב זה שהוא אחוז בשטרות הזחים לאלה שנשדדו.

17. האם עמד הנאשם בנטל הראייה המוטל עליו והצליח לסתור את החזקה הנ"ל, או לפחות להטיל ספק במשתמע מהימצאותם של שני שטרי הכסף שנמצאו בידיו?

לאחר שהאזנתי בקשב רב לעדותו של הנאשם בבית המשפט על כל פרטיה, התרשמתי ממנו באופן בלתי אמצעי ונתתי דעתי לגירסתו של הנאשם, לרבות שתיקתו בחקירה בשאלות המהותיות, הגעתי למסקנה לדחות עדותו של הנאשם כבלתי אמינה. עדותו היא בבחינת "עדות כבושה" שמשקלה מועט והנאשם לא נתן הסבר מניח את הדעת לכבישתה של העדות.

אינני יכולה להשתחרר מהרושם שהגירסה שעלתה לראשונה בבית המשפט "נתפרה" על ידי הנאשם על בסיס הראיות שנשמעו. בעדותו בבית המשפט "אימץ" הנאשם ראיות ועדויות לאחר שהבין שלא יעלה בידו להפריכן (כמו למשל עדותו של העוקב שהוא ראה אותו ברכב עם אשרף ובמקום אחר ראה אותו יורד ומתבונן בתאונת דרכים, כמו כן התמונות מתחנת הדלק). בגרסתו בבית המשפט, לפיה הוא נפרד מאשרף בתחנת ההסעה (במקום בו על פי עדויות העוקבים הם לא ראו את המתרחש), חצה את הכביש והלך לכיוון הסינימה סיטי, "הרחיק" עצמו מהאחרים ובנה גרסה לגבי הנסיעה במונית ליוקנעם וקבלת כסף מעלאא, כדי לספק הסבר אפשרי לשטרות הכסף המסומנים שנתפסו עליו.

דוגמא נוספת בחקירה במשטרה טען הנאשם שמשך 6,500 ₪ ומשהתברר לו בתום שמיעת ראיות התביעה והגשת המסמכים שרוני ארגוב מסר בחקירה (ת/81) שהשיק שקיבל היה על סך 3,500 ₪, התאים גרסתו בעדות בבית המשפט לגרסתו של ארגוב וטען שהוציא בין 3000 ל-4000 ₪.

למעלה מן הצורך יובהר כי מאחר ולנאשם לא היה חשבון בנק, הוא לא יכול היה למשוך מעל הסכום הנקוב בשיק, כך שבכל מקרה, הגרסה שמסר במשטרה לא הייתה אמת.

18. יודגש, הגירסה החדשה נשמעה לראשונה בבית המשפט כשלוש שנים ו-3 חודשים לאחר האירוע ומשמעות הדברים "במקום אחר הייתי". חרף זאת היא לא נטענה בתשובה לכתב האישום ורמז ממנה לא עלה באף לא אחת מההזדמנויות שניתנו לו. בחקירה במשטרה דבק הנאשם בסיפור שכל הכסף שנתפס עליו, נמשך מהבנק. משהבין הנאשם בתום שמיעת ראיות התביעה שהגירסה הנ"ל לא נותנת מענה לשאלה המרכזית, איך הגיעו לידי השטרות המסומנים, המציא גרסה מסביב לכסף וסיפר בבית המשפט (לראשונה) ש-700 ₪ מתוך הכסף שנתפס עליו קיבל מעלאא. זה ההסבר "האפשרי" שנתן הנאשם לשטרות המסומנים. לא מתקבל על הדעת שהנאשם מילא פיו מים במשך למעלה מ-3 שנים, כאשר יש לו הסבר למקור הכסף. הנאשם היה עצור במשך כחודש ימים והדעת נותנת שאם היה ממש בגירסה הנ"ל, היה זועק בחקירה לחפוטו ומאפשר לחוקרים לבדוק טענותיו. מטבע הדברים, שבשל חלוף הזמן, לא ניתן היום לבדוק הפרטים שמסר.

19. עדותו של הנאשם בבית המשפט לא הייתה משכנעת, והייתה רחוקה מהאמת. הוא העיד בעברית שוטפת (שאינה שפת אמו), היה נינוח במהלך מסירת העדות כאילו התיק לא עוסק בעניינו אבל לא היה בכך כדי לשכנעני שהוא דובר אמת. עדותו לא הייתה משכנעת. האדישות שהפגין לאחר שנודע לו מעלאא על מעצרו של אשרף ותפיסת הרכב אינה עולה בקנה אחד עם מערכת היחסים שלו עם אשרף

כפי שעלתה מעדותו. היה זה הנאשם שסיפר בבית המשפט שהוא חבר של אשרף והסכים לתת לאשרף את הרכב ולנסוע במונית ליוקנעם, מבלי שידע לאן מועדות פניו (של אשרף). הנאשם הגיב באדישות מוחלטת לדברים ששמע מעלאא, כאילו מדובר באדם זר וברכב שאין לו כל קשר אליו. הנאשם לא התרגש ולא נזעק כאשר שמע מעלאא שהרכב שלו נתפס. ודוק, על פי עדותו הוא השאיר ברכב את מכשיר הטלפון הסלולרי שלו, את המעיל ומסמכים רבים. דומני, שיש לראות בהתנהגות זו של הנאשם התנהגות מפלילה. לא כך מגיב אדם תמים וחף מפשע.

תמיהות נוספות מעדותו. כך למשל, לפי דבריו, הוא נפרד מעלאא בתל אביב כשרכב על הטימקס ופגש בו ביוקנעם כשהוא נוהג במכונית ה-BMW. תמוה כיצד לא שאל אותו מה קרה לטימקס. מה קרה בין לבין. כיצד הסכים לתת לאשרף את הדייטהטו שלו ולהמשיך ליוקנעם במונית מבלי לברר למה הוא זקוק לרכב ומדוע לא יכול להצטרף אליו.

20. מדוע כבש הנאשם עדותו? הנאשם נתן מספר תשובות.

סיפר שכאשר נעצר היה בהלם, פחד לספר את הסיפור האמיתי שהיה בתל אביב כדי שלא יקשרו אותו לשוד. תשובה נוספת - לאחר ששיקר בחקירה הראשונה וסיפר שהיה ביוקנעם, המשיך עם זה עד הסוף.

במקום אחר אמר "הציגו בפני שני שטרות אבל חשבתי שזה משחק ילדים של המשטרה לא האמנתי שזה אמיתי, חשבתי שזה אמיתי רק אחרי שקיבלתי כתב אישום..." (עמ' 106 ש' 30 - 32).

לשאלה איך ייתכן שחשב שמדובר במשחק, כשהיה עצור חודש ימים השיב "למה המשטרה תמיד אומרת אמת? למשטרה יש כל מיני משחקים..." (עמ' 107 ש' 3 - 4).

לדבריו, רק אחרי שהוגש כתב האישום הבין שזה אמיתי.

לשאלה למה לא מסר את הגירסה בתשובה לכתב האישום (כשהבין כבר שזה אמיתי) השיב "למי אני אשיב את זה? הגישו לי כתב אישום אחרי שנתיים" (עמ' 94 ש' 28 - 29).

סיכומם של דברים, בחקירה במשטרה שתק הנאשם בשאלות המהותיות ולא מסר גירסה. גירסתו בבית המשפט היא "עדות כבושה" ולא ניתן הסבר מניח את הדעת לכבישת העדות. הנאשם מסר מספר סיבות ואף לא אחת סבירה.

21. משקבעתי שהוכח במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי שהנאשם החזיק, כשעתיים וחצי לאחר השוד, שני שטרות מסומנים שנגנבו במהלך השוד ולאחר שלא השתכנעתי מההסברים שנתן הנאשם לכבישת העדות ודחיתי גירסת הנאשם כבלתי אמינה, אני קובעת על יסוד כלל "החזקה התכופה" שהנאשם היה אחד משני השודדים שביצעו את השוד בסניף הדואר. למעשה, די בקביעה הנ"ל כדי להרשיע את הנאשם בעבירת השוד המיוחסת לו בניגוד לסעיף 402(ב) לחוק העונשין.

22. בענייננו, באו בפני ראיות נסיבתיות נוספות בעלות משקל, התומכות בקביעה הנ"ל וניתן על פיהן לקבוע שהנאשם העומד לדין בפני הוא "השודד השני" שהחזיק את שקית הניילון:

א. הנעליים שנעל הנאשם בעת מעצרו (ת/25) זהות לנעליים שנעל השודד השני כפי שזה נראה בת/6. לא נעלם ממני כי נעליים של חברת נייק אינם פריט ייחודי, אולם בענייננו קיימים מאפיינים זהים בשני זוגות הנעליים. סמל החברה מוטבע בצבע זהב, סוליית "פקקים" שחורים כאשר הפקק האחורי שמאלי הוא בצבע זהב.

ב. המעיל שלבש השודד השני במהלך השוד (שחור עם שרוולים אפורים וסמל של חברת דיאדורה) תואם לתיאור שמסר העוקב ש/148, בדו"ח העיקוב ת/1 כאשר זיהה את הנאשם בשעה 10:26 (מחוץ למכונת הדייהטסו) ותיאר את המעיל שלבש "שחור עם שרוולים אפורים".

בהמשך (אחרי שהדייהטסו וטימקס עוצרים בתחנת ההסעה והעוקב לא ראה את המתרחש שם) הנוסע שיושב מאחורי נהג הטימקס לובש מעיל שחור עם שרוולים אפורים והדפס של חברת דיאדורה על הגב. השניים נצפים גם ברחבת סניף הדואר. התיאור של פריט לבוש זה (המעיל) זהה למעיל שלבש השודד השני במהלך השוד (ת/6).

מהאמור לעיל עולה שהשודד השני נעל נעליים, בדיוק כמו ת/25, ולבש מעיל שחור עם השרוולים האפורים, מעיל שעל פי תיאור שנתן העוקב תיאורו זהה למעיל שלבש הנאשם. ההסתברות ששני סימנים אלה שזוהו אצל השודד השני ימצאו אצל הנאשם שאין לו כל קשר לאירוע השוד הינה כמעט אפסית.

ג. לא ניתן להתעלם מכך שתיאור הבגדים שניתן לגבי שני האנשים שרכבו על הטימקס מאותו שלב שנצפו על ידי העוקבים (הנהג עם בגדים שחורים וקסדה לבנה עם פסים כתומים והנוסע במעיל שחור ושרוולים אפורים וסמל דיאדורה על גבו), זהה לבגדים שלבשו השודדים כפי שנצפה בת/6.

23. ב"כ הנאשם טענה שלא ניתן להאמין לעדותו של העוקב ש/148 שזיהה את הנאשם. לא ירדתי לסוף דעתה, מדוע לא להאמין לו כאשר הנאשם אישר בבית המשפט שנסע עם אשרף במכונת הדייהטסו, כשהוא יושב לידו, בדיוק כפי שהעיד העוקב, ובהתאם לאותו מסלול נסיעה שתיאר העוקב.

זאת ועוד, הנאשם אישר שהוא ואשרף ירדו ממכונת הדייהטסו ברמת גן והתבוננו בתאונת דרכים שאירעה, בדיוק כפי שהעיד העוקב. בשלב זה כשהנאשם מחוץ לרכב זיהה העוקב את הבגדים שלבש הנאשם ותיאר אותם בת/1.

24. שניים מעדי התביעה (איילה תעסה ואבי אשכנזי) העידו שהם שזיהו מבטא רוסי בדיבורו של השודד שאמר "לא לפחד". לנאשם אין מבטא רוסי אולם, מאחר והדברים יוחסו באופן ברור רק לאחד השודדים ולפי העדויות השודד השני שתק, אין בכך כדי לפגוע בתשתית הראייתית.

25. יודגש שאין בכוחן של הראיות הנסיבתיות המתייחסות ללבוש כדי לעמוד בזכות עצמן ובהיעדרה של הראייה המרכזית לא ניתן לקבוע על פיהן אחריותו של הנאשם. הראיות המתייחסות ללבוש הן ראיות נסיבתיות תומכות המצטרפות לראייה המרכזית, העומדת בזכות עצמה.

26. לטענת ב"כ המאשימה הנאשם הציע במהלך החקירה לשמש עד מדינה ועל פי הפסיקה יש לראות בכך "ראשית הודיה" מצידו אשר יכולה לשמש כסיוע או חיזוק לראיות האחרות.

הנאשם שלל טענה זו והעיד שאינו יודע מה זה עד מדינה וההצעה להיות עד מדינה באה מצידם של החוקרים ואז הוא החליט "לזרום" איתם ושיחק איתם כאילו הוא יודע על שלושה שודים ואז הם שינו את יחסם אליו והתנהגו אליו יפה והוא המשיך במשחק איתם.

ב"כ המאשימה הפנתה למזכרים וחקירות ת/9, ת/10, ת/23, ת/26, ת/37, ת/46, ת/53, ת/56, ת/58, ת/61, ת/64 ות/67.

חלקם של המסמכים הנ"ל הם מזכרים (ראה ת/9, ת/10, ת/53) שנרשמו על ידי החוקרים המהווים כביכול, תמצית שיחות עם הנאשם, במהלכן עלתה מצידו של הנאשם ההצעה לשמש עד מדינה. למרבה האירוניה, דווקא שיחות אלה לא הוקלטו.

קראתי את חומרי החקירה הנ"ל ומצאתי ואני מסכימה כי התקיימו בין הנאשם והחוקרים שיחות ארוכות בנוגע לשיתוף פעולה ואפילו עלה המושג עד מדינה, אבל לא ניתן לקבוע בוודאות שההצעה הראשונית הייתה של הנאשם ושמוך לא אוכל לקבוע שהיוזמה הייתה של הנאשם, שכן רק במקרה שהיוזמה באה ממנו יש לראות בכך ראשית הודיה. יש להדגיש, כי בשום שלב של החקירה הנאשם לא הפליל אחרים.

27. הנאשם לא זימן עדים מטעמו.

28. ב"כ הנאשם טענה כי החלטת התביעה להגיש כתב אישום רק נגד הנאשם נגועה בחוסר תום לב. אומר בקשר לכך כי אין ממש בטענה. נאמנה עלי טענת ב"כ המאשימה כי לא היה די בחומר הראיות שנאספו נגד האחרים כדי להעמידם לדין. כידוע, הסמכות להעמיד לדין פלילי מופקדת בידיהן של רשויות התביעה. מידת התערבותו של בית המשפט בשיקול דעתן של רשויות אלה היא מצומצמת ביותר.

29. ב"כ הנאשם ביקשה את התייחסותו של בית המשפט לטענת הנאשם כי השוטרים נהגו כלפיו באלימות שלא לצורך בעת מעצרו. הנאשם אישר כי הוא לא הגיש תלונה למח"ש ומהחומר שבא בפני, לא ברור אם הטענה הועברה לבירור במח"ש.

הנאשם לא הודה בחקירתו במשטרה ומאחר והטענה הנ"ל לא נטענה לצורך פסלות, אינני סבורה כי יש להתייחס אליה, כפי שמבקשת ב"כ הנאשם במסגרת הכרעת דין זו.

30. מכל האמור לעיל, אני קובעת שהמאשימה עמדה בנטל הראיה המוטל עליה והוכיחה מעבר לכל ספק סביר ובמידת הוודאות הדרושה במשפט פלילי אשמתו של הנאשם בעבירת השוד.

עבירת הסמים

31. לא הייתה מחלוקת שהסמים נתפסו בביתו של הנאשם (רח' שי עגנון 7/12 חיפה) (להלן: "הבית"), בחיפוש שנעשה ביום 2.12.10. הנאשם גר בדירה עם אמו ואחיו.

לא הוצג צו חיפוש. בישיבה ביום 6.2.14 הודיעה ב"כ המאשימה "**לא הצלחנו להשיג את צו החיפוש**".

אין חולק שהמקרה לא נכנס בגדרו של סעיף 25 לפקודת סדר הדין הפלילי.

ב"כ המאשימה זימנה לעדות שלושה מתוך ארבעת השוטרים שהשתתפו בחיפוש (עת/3 אופרי סיני, עת/11 ניר שוקרון ועת/17 דניאל פיאררט). הדו"חות שכתבו הוגשו בהסכמה כתחליף לחקירה ראשית בכפוף להתנגדויות לעדות שמיעה.

32. "דוח החיפוש" (ת/30) נערך על ידי רס"מ ניר שוקרון (להלן: "רס"מ שוקרון"). כעולה ממנו החיפוש בוצע בקשר ל"**פלאפונים, פרטי לבוש לרכיבה על אופנוע, קסדה וכל דבר שאחזקתו אסורה על פי חוק**".

החיפוש נעשה בנוכחות מחזיק המקום ושני עדים. שלושתם חתמו על הדו"ח. בצו קיימת הצהרת עורך הדו"ח שהחיפוש בוצע בהסכמת מחזיקת המקום (אמו של הנאשם).

בסעיף ב' לדו"ח, לא צוין, על פי אחת האפשרויות הקיימות כי החיפוש בוצע על פי צו בית משפט.

בסעיף ה' לדו"ח פורטו המוצגים שנתפסו. בין היתר סמים נושא כתב האישום ש"**נתפסו בארון הבגדים בחדר השינה של האמא**".

33. על פי דו"ח פעולה שכתב רס"ב שוקרון (ת/29), החיפוש בוצע על פי צו חיפוש של בית משפט השלום שהוצא בגין חשד שהנאשם מעורב בעבירת שוד. על פי הדו"ח, רס"ב שוקרון הגיע לבית והציג את צו החיפוש בפני אמו של הנאשם (ג'רמן) שפתחה את הדלת ונמסר לה עותק מצו החיפוש. האם ביקשה להמתין לבתה כדי שתהיה נוכחת בחיפוש. הבת (קריסטין) הגיעה אחרי כרבע שעה והוצג גם בפניה צו החיפוש. אחרי מספר דקות הגיע בחור (סלים) שזיהה עצמו כחתנה של ג'רמן.

בעדותו בבית המשפט חזר על כך שהחיפוש בוצע על פי צו חיפוש של בית משפט. הוא ציין שהיה עד לתפיסת הסמים החדר השינה של האמא.

34. עד התביעה רס"ר אופרי סיני (להלן: "רס"ר סיני") השתתף בחיפוש וכתב את הדו"ח ת/5.

כעולה מהדו"ח, החיפוש בוצע על פי צו חיפוש של בית משפט השלום בחיפה. העד מציין כי "הסמים נתפסו **בחדר השינה בארון הבגדים של מישל**". בחקירה נגדית השיב שנאמר לו שזה ארון הבגדים של הנאשם.

בעדותו בבית המשפט חזר על כך שהחיפוש בוצע על פי צו חיפוש והוא ראה אותו (עמ' 28 ש' 12 - 14). "ברור **שיש צו. אני מאמין שיש את זה במערכת**" (שם שורה 16). לשאלה למה בוצע החיפוש השיב: "ככל הנראה **סמים, מה שרשום בצו**" (עמ' 29 ש' 1-2).

35. עד התביעה מפקח דניאל פיאררט (להלן: "דניאל"), השתתף בחיפוש וכתב את הדו"ח ת/45. כעולה מהדו"ח החיפוש בוצע על פי צו חיפוש של בית המשפט. במהלך חיפוש בארון הבגדים "שלטענת אמו ואחותו שייך לו ולאחיו ג'ונתן זאן", נתפסו הסמים נושא האישום.

36. גרסת הנאשם בחקירה

בהמשך לחקירות קודמות בחשד למעורבות בעבירת השוד, תוחקר הנאשם ביום 5.12.10 (ת/17). התחקור נעשה לאחר מספר חקירות קודמות בשלב שהנאשם כבר ידע החשדות נגדו, הודעה לו זכותו לשתוק ולהיוועץ בעו"ד ובפועל היה מיוצג על ידי עו"ד. החוקר חזר על האזהרה, הנאשם השיב שאין לו מה להגיד.

בבית המשפט העיד הנאשם בחקירה ראשית כי בגלל הבלאגן של השוד, אמרו שיש סמים, אז בהתחלה אמר או-קי, שלי. לאחר מכן אמר להם שזה לא שלו, שילכו וישאלו איפה שמצאו, מתוך ייאוש, כך הסביר, אמרתי בהתחלה. היום אין לי מה להגיד לא השתמשתי בסמים, לא מעשן סיגריות, אני אנטי סמים לא מעשן (עמ' 91 שורות 26-28).

בחקירה נגדית חזר על הטענה שהודה מתוך ייאוש. לדבריו אמר כבר אז שזה של אמו ושילכו לעצור אותה.

37. ב"כ הנאשם בקשה לזכות את הנאשם. נטען כי החיפוש בוצע ללא צו חיפוש שנחתם על ידי שופט ומאחר והמקרה לא נכנס בגדרו של סעיף 25 לפקודת סדר הדין הפלילי יש לקבוע שהחיפוש היה לא חוקי והראיה (הסמים) הושגה שלא כדין ודינה להיפסל.

לחלופין, נטען כי הנאשם גר בדירה עם אחיו ואמו ולא ניתן לקבוע בוודאות היכן נתפסו הסמים ובנוסף אין לתת משקל להודיית הנאשם בחקירה, שהודה מבלי שהוזהר אולם מיד חזר בו וטוען היום לחפותו.

38. דין וקביעת ממצאים:

לאחר ששמעתי עדויותיהם של העדים בבית המשפט והתרשמתי מהם ונתתי דעתי למסמכים שבאו בפני שוכנעתי שהחיפוש שבוצע על פי צו חיפוש של בית משפט בשל החשד למעורבותו בעבירת השוד.

הצו לא הוצא בחשד להחזקת סמים. הסמים נתפסו במהלך חיפוש חוקי, ומאחר והחזקתם אסורה על פי חוק, הראייה קבילה.

עדותו של אופרי סיני לגבי מטרת החיפוש "ככל הנראה סמים, מה שרשום בצו. הייתי אצל הנאשם הזה מספר פעמים, אני לא זוכר כל מקרה ומקרה. אנחנו עושים מה שרשום בצו. אני הייתי אצלו 4 פעמים בקשר אליו" אינה עומדת בסתירה לעדויות האחרות. העד כיוון תשובתו לצו.

ברור שהצגתו של צו החיפוש היה מייתר את הדיון בשאלה זו והיה נחסך זמן שפוטי, צו החיפוש לא הוגש אולם נאמנה עלי הודעת ב"כ המאשימה שהצו לא אותר ובנסיבות אלה אין מניעה להוכיח קיומו של הצו בראיות.

כעולה מת/30 החיפוש נערך בהסכמת מחזיק המקום, אמו של הנאשם. השוטרים נענו לבקשת האם להמתין לבתה. הצו הוצג גם בפני הבת. לאחר מספר דקות הגיע גם סלים והחיפוש בוצע בנוכחותם ובהסכמתם.

השוטרים לא נשאלו אף לא שאלה אחת בנושא ההסכמה או אי ההסכמה והטענות שפירטה ב" הנאשם בסיכומים, אין להם על מה לסמוך. טענת השוטרים שהחיפוש בוצע על פי צו לא הופרכה. העדים שיכולים היו להפריך טענה זו הם האם והאחות ואי העדתן לשם סתירת עדויות השוטרים יש בה כדי לגרוע מגרסתו של הנאשם ולחזק ראיות התביעה.

39. פסקי הדין אליהם הפנתה ב"כ הנאשם רע"פ 1014/09 (הלכת בן חיים) שם נדונה שאלת קבילותן של ראיות שהושגו ללא צו חיפוש וע"פ 5121/98 (הלכת יששכרוב) שם נדונה שאלת קבילותה של ראיה שהושגה מבלי שהוסברה לנאשם זכותו להיוועץ בעו"ד אינם לענייננו.

לא הוכח שהסמים נתפסו בארון השייך רק לנאשם מבלי שלאחרים יש גישה אליו. לדברי הנאשם, הארון משותף לו ולאחיו והוא טוען שהסמים שייכים לאמו.

הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה שהסמים שלו (ת/17). טענת הנאשם שהוא הודה מתוך ייאוש ומשלא הצביע על אחת מעילות הפסלות אני דוחה את הטענה ונותנת להודאת הנאשם בחקירה ת/17 את מלוא משקלה. את ה"דבר מה" ניתן למצוא במקום הימצאם של הסמים, הארון שלדברי הנאשם נמצא גם בשימוש.

40. מהאמור לעיל, הוכחה אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר ואני מרשיעה את הנאשם בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית.

סיכום של דבר

אני מרשיעה את הנאשם בעבירות הבאות:

שוד מזוין בחבורה - עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 והחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית

עבירה בניגוד לסעיף 7(א) + (ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] התשל"ג-1973.

ניתנה והודעה היום ד' סיוון תשע"ד, 02/06/2014 במעמד ב"כ המאשימה עו"ד חגית זכאי סלע והנאשם וב"כ עו"ד מיכל עורקבי.

קלרה רג'ינאנו, שופטת